

Anička si povídá s klaunem a znovu zkouší, co v cirkuse dokáže

Už počtvrté Anička tajně utekla do cirkusu. Vždyť byl taky čtvrtek. Po něm přijde pátek a pak vysněná sobota. Jen na ni pomyslela, všechno se v ní zachvělo. I když nevěděla, jestli víc radostí, nebo obavou. Dokáže to? Bude vystupovat?

Anička zamířila k maringotkám. Ale dřív než zatukala na Bětčiny dveře, znenadání potkala toho zvláštního klauna Augusta.

„Jé, dobrý den,“ pozdravila ho Anička.

„Ahoj, Aničko,“ řekl jí vlídně. „Ty zase letíš za Alžbětkou, vid’?“

Anička přikývla a přitom se mu dívala do namalovaného obličeje, který vypadal vážně.

„Ty máš cirkus asi hodně ráda, že je to tak?“ pokýval hlavou.

„Já cirkus úplně miluju!“ vyhrkla Anička.

„To je dobře,“ usmál se klaun. „A ještě něco úplně miluješ?“

„Ještě loutkové divadlo. Hraju ho se spolužákem Tarkem,“ rozpovídala se Anička. „Zkoušíme jednu pohádku o Kaštanovém království. A druhou máme strašidelnou o upírech. Tu teprve vymýšlíme. Tarek má vždycky tolik nápadů! Ale já jsem napsala písničku, kterou zpívá princezna, když je zavřená v jeskyni. To byste musel vidět a slyšet. Je to nádhera!“

„To věřím,“ souhlasil klaun. „A přeju tobě i Tarkovi spoustu dalších nápadů a úspěchů.“

„Děkuju, budeme se snažit,“ řekla s úsměvem Anička a pak poprosila: „Mohl byste zase promluvit jako v cirkuse?“

„Óvšemže, jak si milostivá slečinka ráčí přát, vždy k jejím službám.“

Klaun August se legračně uklonil jako pták, když za sebou roztáhne křídla, a Anička se musela smát.

Ale taky myslela na Bětku. Jistě na ni netrpělivě čeká, a proto se rychle rozloučila.

Jen co Anička otevřela dveře maringotky, Bětko se jí vrhla kolem krku a šťastně volala: „Já jsem se bála, že nepříjdeš!“

„Já musela nejdřív na balet,“ vysvětlovala Anička.

„No jo, ten tvůj balet,“ Bětko se plácla do čela. „Jaký to tam dneska bylo?“

„My tam akorát hopsáme,“ mávla rukou Anička.

„Já mám pro tebe něco mnohem lepšího,“ pronesla významně Bětko.

„Ty víš, co budu v sobotu dělat?“ vyhrkla Anička.

„Vím,“ přikývla vítězně Bětko.

„Co to je?“ Anička hořela nedočkavostí.

„Něco nejkrásnějšího,“ Bětko zasněně přivřela oči. Potom se zeptala: „Jezdila jsi někdy na koni?“

„Jezdila!“ odpověděla nadšeně Anička, protože si okamžitě vzpomněla na milovanou kobyliku Lízu v Jizerských horách. Aničce se ovšem připomněly i prázdniny v Egyptě. „Jezdila jsem i na velbloudu!“ trochu se pochlubila.

„V tom případě tohle určitě zvládneš,“ řekla přesvědčeně Bětko.

„Já pojedu na koni!“ vykřikla Anička. „Anebo na velbloudu...?“

„Ty pojedeš na koni!“ Bětka vyskočila na postel a bombasticky zahlásila: „Velevážené publikum! A nyní se představí Naše malá Adriana, aby vám předvedla své jezdecké umění! To jste ještě neviděli! Budete žasnout! Neuvěříte svým očím! Naše malá bohyně vás však přesvědčí, že i nemožné je možné!“

Anička blaženě přiskočila k Bětce a začala taky volat: „Ale to jste ještě neviděli naši největší umělkyni! Naši vílu! Královnu všech provazů! Naši malou a půvabnou Lilianu!“

„Ano, ano!“ volala zase Bětka. „Přivítejte, prosím, tyto dvě umělkyně obrovským potleskem!“

„Protože ony si to zaslouží!“ přidala se Anička.

„Jsou totiž strašně dobrý!“ vystřídala ji Bětka.

„A skvělý!“

„A úžasný!“

„Fantastický!“

„A mají se rády!“ volala Bětka.

„Jsou totiž kamarádky!“ volala Anička.

„Největší kamarádky!“ opakovala Bětka.

Jenže to už z toho křiku sotva popadaly dech. Obě se svalily na postel a smály se. Nakonec vedle sebe jen tiše ležely, oddechovaly a bylo jim hezky.

Bětka vzala Aničku za ruku a zeptala se: „Chtěla bys se mnou bydlet v cirkuse?“

„Chtěla,“ odpověděla Anička.

A byla to pravda. Přestože chtěla hrát s Tarkem loutkové divadlo a chtěla ještě spoustu dalších věcí, právě teď ze všeho nejvíc toužila cestovat s Bětkou v cirkuse.

„Slíbíš mi, že ať se stane co se stane, budeš mě mít navždycky ráda?“ ujišťovala se Bětka.

„Slibuju,“ řekla Anička.

Bětka jí stiskla ruku a Anička zase stiskla její. A tak se pevně a nerozlučně držely. Když se pustily, Bětka vzala Aničku do stanu, aby tam tedy zkusila své jezdecké umění.

V manéži se právě drezírovali bílí koně. Poslušně za sebou klusali, na povel couvali nebo se otáčeli. Tohle všechno Anička znala. Náhle však v divokém trysku přicválala doprostřed manéže krasojezdkyně na koni černém jako havran.

I Aniččina milovaná kobylka Líza byla černá. Jenže

ta byla klidná a přítulná. Nechala se pohladit, a když si brala kostku cukru, jemně olízla dlaň. Při pohledu na tohohle bujného koně si Anička bohužel uvědomila, že ani tentokrát to asi nezvládne.

„Takhle jezdí moje teta Marcela,“ šeptla jí Bětka. „Ten kůň se jmenuje Saturn. Má jméno jako jedna planeta, chápeš?“

Anička pouze mlčky přikývla. Krasojezdkyně se totiž na cválajícím koni zrovna postavila. Pustila se uzdy a mávala rukama do všech stran, jako by v hledišti seděli diváci.

„To nedokážu,“ zavrtěla Anička hlavou.

„Neboj,“ utěšovala ji Bětka. „Za chvíli se objeví poníci. Na poníka se klidně postavíš.“

Ale když do manéže přiklusali malí poníci, Anička stejně pochybovala, že se jí to povede.

„Nemohla bych na něm jenom jezdit?“ zaprosila.

„Měla by ses aspoň jednou postavit. Aspoň jednou,“ zopakovala Bětka. „To se ti povede!“

„Hm,“ prohodila posmutněle Anička a s lítostí koně pozorovala.

Vždyť už byl čtvrtek! Jestli se na poníka ani jednou nepostaví, co pro ni v pátek Bětka vymyslí?

Zatím holčičky vyčkávaly, až se ohlásí odpočinková pauza. Potom sešly k manéži, kde je přivítala krasojezdkyně Marcela.

„Ahoj, Bětuško,“ usmála se. „Vidím, že máš novou kamarádku.“

„To je Anička,“ řekla Bětka. „Chtěla by si vyzkoušet, jak by jela vestoje na poníkovi.“